

af de engelske Love. De engelske Love havde jo nemlig, som vistnok de Herrer vide, den Skik at bruge Præmisser, hvilket vi jo ikke bruge — en Skik som den engelske Lovgivning ogsaa efterhaanden er gaaet bort fra; den Gang var det imidlertid ganske almindeligt i England. I Præmisserne til den engelske Lov af 13de Juli 1863 staar det udtrykkeligt: „Da den Straf, som hjemles ved de nævnte Lovbestemmelser — det er i en Lov af 6te August 1861 — er utilstrækkelig til at affrætte fra Voldsforbrydelser“, saa bestemmes herved o. i. v. Altsaa Bestemmelsen er motiveret ved, at den Straf, som tidligere var hjemlet i Loven, ikke var tilstrækkelig affrættende. Lovgivningen sætter altsaa Straffens Djemed i at affrække. Nu er der jo ikke nogen Tvivl om, at en streng Straf kan i Virkeligheden sætte Skæk i Folk. Men den kan jo tillige have ganske andre Virkninger, og dertil kommer, at dersom man sætter Straffens Maal i Affrættelsen, saa er der ingen Grænse for de Gruusomheder, man vil gaa til; Konsekvensen vil fornøftigvis føre fra det ene til det andet. Naar det ene Middel ikke er affrættende nok, saa maa man, hvis Affrættelse er Formaalet, gribe til det næste Led, som er endnu mere affrættende, og saa vender man tilbage til forladte Trin i Menneskehedens Udvikling, man gaar fra Fængsel til legemlig Kæddelse, fra legemlig Kæddelse til Brænden med gloende Jærn, deraf til Raddrækning efter at Haanden er hugget af, alt sammen til Affrættelse. Saa opnaar man maaste i enkelte Tilfælde at affrække, men man opnaar tillige helt andre Virkninger: man opnaar at brutalisere dem, man skulde indvirke paa. Det er nemlig uden Tvivl rigtigt, som det udtales af en udenlandsk Kriminalist, at det er en jernhaard Lov, at Forbryderens Brutalitet stiger med Straffens Brutalitet. Det er uden Tvivl en dyb Sandhed, der er udtalt deri. Man er saavel af Erfaringens Vej som ad Tænkningens Vej kommen til denne Sandhed, og man er kommen til Erkendelse af, at Straffens Formaal kan ikke være indsluttet i dette at affrække fra Forbrydelsen; den maa være at søge i noget ganske andet. Den maa være at søge deri, at ufabeliggøre Forbryderen, at ufabeliggøre ham paa en af to Maader, enten ved rent at undertue ham — det sker ved Fængsel paa Livstid eller ved Livsstraf — eller ved at føre ham tilbage til det Samfund, som han er brudt ud af. Dette er den store Opgave for Hovedparten af Straffene, at føre ham tilbage til det Samfund, han er brudt ud af, ved at ændre hos ham de Egenstaber,

som have ført ham til Lovbrudet. Det er den store Opgave, som den humane Straffeviden skab nu sætter for Straffen. Naar dette maa erkendes, naar de klyndeste og bedste i Menneskeheden se dette, saa maa det hurtigt erkendes, at det vilde være en stor Vildfarelse, om man ved en Lejlighedslov vilde bryde ud af den saaledes anviste Sandhedsbane for at tilfredsstille et øjeblikkeligt Indfald. Det Lovforslag, som vi nu her have foreliggende for os, har derfor med Rette undladt at foreslaa Bryglestraf indført. Og Udvalget har — jeg ved ikke, om jeg tør sige almindeligt billigt dette — men i hvert Tilfælde haft saa megen Erkendelse af Straffens rette Formaal og af de Afveje, man vilde komme ind paa ved at afvige fra disse Baner, at der ikke i Udvalget er fremkommet noget Forslag om at genindsføre Bryglestrafen. Jeg tror, det er rigtigt nu ved denne Behandling af Lovforslaget ret at belyse dette, at Udvalget har billigt, at Legemsstraffe ikke ere foreslaede, og at Udvalget som Følge deraf naturligtvis ikke selv har indsat Legemsstraffen. — Man har efter Omstændighederne billigt det Middel, som den højtærede Justitsminister har fundet efter Forholdene tjenligt, nemlig, Anvendelse af Tvangsarbejde i visse Tilfælde, ingenlunde naturligtvis i den Forestilling, at Tvangsarbejde er nogen fuldkommen Straffeart. Ikke paa nogen Maade. Thi til at løse den store Opgave, som vi nu kunne se, at vore Straffe have, hører der naturligvis et langt Arbejde, baade Arbejde og Besøstning; der hører store Foranstaltninger dertil. Det kan ikke fordres, at man løser den Opgave i en Haandenvisning og ved en Lov som denne; man maa blot ikke svigte Opgaven. I denne Belysning fortjener Valget af Tvangsarbejde at billiges.

Med Hensyn til, i hvilke Tilfælde der for Vold skal ske offentlig Raatale, og i hvilke Tilfælde der skal anvendes denne ny Art af Straf, nemlig Tvangsarbejde, da er der i Betænkningen gjort tilstrækkeligt Rede derfor, og den Fremstilling, som der er givet, skal jeg ikke forlænge Forhandlingen med at gentage, men tillade mig at henvise dertil. Jeg skal kun sluttelig nævne den Bestemmelse, der udgør Lovforslagets Slutningsbestemmelse, og som egentlig tålt ligger ganske uden for Lovforslagets Ramme; det er Bestemmelsen i Lovforslagets § 5, som gaar ud paa at indføre en ny Disciplinærstraf i Tvangsarbejdshusene. Det er noget, der ligger ganske uden for Lovforslagets egentlige Formaal, er en ren Lejlighedsbestemmelse, og Udvalget har ment, at den Lejlighed hverken er tilstrækkelig, eller at Grundene for det ny